

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 17.

1. sept. 1942.

14. årgang.

Hvorledes menigheten skal behandle sin predikant.

Det skulle vel være unødvendig å behandle et slikt emne, men det viser seg dessverre at det til sine tider kan være påkrevd, kanskje ikke minst i de såkalte friere forsamlinger. De har ofte nok så lite syn for predikantens gjerning og ofte er det altfor lite av den respekt og den kjærlighet til Herrens vitner, som Skriften påbyr. Han blir ofte ansett som en kanskje nødvendig onde, man må vel kanskje ha ham, men det gikk vel også uten ham. Det er jo godt at presten er gått ned av sin piedestal og blitt mere folkelig, og det skulle man sette pris på, at de frie predikanter har avlagt alt preste- og emissærvesen og lever som de andre mennesker i menigheten, men det skulle ikke svekke respekten for ham eller minske kjærligheten til hans person, tverimot, skulle de akte ham enno høyere for det. Men dessverre er det ikke slik, mange kristne har tatt med seg fra verden endel av det gamle vesen, det som ikke vil hverken bøye seg eller la seg si eller underordne seg.

Vi har ofte hørt dette uttrykket at forstanderen er menighetens huggestabbe, slik er det og annerledes kan det ikke være. Og man må jo herav få den forståelse at det å være forstander, er ensbetydende med å være huggestabbe. Og at det på sine steder virkelig er slik, står vel ikke til å benekte. Selv om forstanderen gjør sitt allerbeste og sliter seg ut til både legem og sjel, så er det meste han møter, kritikk og atter kritikk, krav og atter krav. Vår tid er som bekjent «kravenes tid». Å gjøre alle tillags i en slik menighet er ikke så greit. Noen er det jo som stadig har noe å knurre og klage over, slik som Israel gjorde

mot Moses og Aron. Er noe ugreiet eller er det noe leit og bakvendt, så er det straks å løpe til forstanderen med det. Istedetfor at folk selv kunne gjøre opp sakene sine og ikke bebyrde forstanderen med slikt, han som har ting å gjøre som vel kunne være mere oppbyggelig og gagnlig for menigheten enn å rote opp i alt smuss.

Hør åndens røst.

*Mens her jeg går, jeg høre får,
en røst så underbar.*

*Jeg lytter til, hva mon Han vil,
det er min Gud og far.*

*Han forklarer, åpenbarer
Kristus for mitt indre blikk.
Hva jeg eier, ved Hans seier
alt jeg no med Jesus fikk.*

*Han taler til meg, gang på gang,
ved natt som ved morgengry.
Iblant jeg hører lyd av sang
en vakker melodi.*

*Det er toner, Hjemlandstoner,
og den skjønneste musikk.
Det er Himlens millioner
som no svakt jeg høre fikk.*

*Ja, Herren taler til sitt folk,
idag just lik som før,
Hans ånd er liv og sannhets tolk.
Han enda under gjør.*

*Den som har øre, no får høre
åndens stemme lyde klart.
Broder, søster, no vær rede.
Se din brudgom kommer snart.*

Halleluja!

Johan Reiersen, Sande.

Men nei, han skal straks med en Salomonisk dom kunne greie opp i alle saker og løse alle gåter og knuter, og kan han ikke det, så er han uskikket til sin gjerning mener man. Jeg kan ikke innse at forstanderen absolutt skal være det pakdyr hvorpå alle lesser sin byrde, den knagg hvorpå enhver henger hatten sin. Han er menighetens tjener, det er sant og visst, men ikke menighetens visergutt, og slett ikke dens prokurator. Ofte kunne det vel begrenses en hel del av hva man lesser på ham, og det kunne vises mere velvilje og hjelpsomhet av menighetens medlemmer.

I parentes sagt så er det selvsagt noe helt annet når det er ting og saker som virkelig må gjøres opp og hvor hans nærvær å hjelp er nødvendig, det er sikkert bare en glede for ham da å være med å fjerne misforståelser, få oppgjort saker mellom brødre og derved fremme harmoni og enhet og broderskap i menigheten. Men dessverre så er det ofte slik at forstanderen er den siste man taler til. Det har kanskje gått menigheten rundt før endelig han får rede på saken. Dette er feil, først bør man rapportere saken til forstanderen på stedet, ikke gå til noen annen broder i menigheten heller, men til hyrden som har den av Gud gitte autoritet. Dette ville fjerne mange misforståelser og kvele mangen bitter rot i begynnelsen.

Menigheten burde se det som sin ære og sin plikt å hjelpe sin forstander, og være om ham og bære over med hans mulige feil og mangler; for han har vel sine feil han som alle andre. Han er jo bare et alminnelig menneske han også, og den fullkomne predikant er jo enno ikke født (ihvertfall har ikke jeg hørt noe derom enno). De burde legge nådens og kjærlighetens varme kappe omkring ham og skjerme ham mot alle uverdige og nedrige angrep.

(Forts. side 82.)

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Til etterfølgelse.

En bror skriver:

«Her er to gamle og sjukelige i nabolaget som jeg har tenkt det kunne være gildt å sende «Misjons-Røsten» til for et år. Skal sende kontingenten snart.»

Det er nok mange sjuke og gamle som vil sette pris på å få «Røsten». Kjenner ikke du noen i din krets?

Fra «Betel», Magnor.

«Vi har det godt. Gud er trofast. Hans løfter står til evig tid. Ja, Amen!

Evangelist E. Thoresen (millionæren) er her no og vi har gode møter. Skal hilse fra ham skrives det til oss.

Vestfoldstevne.

Lørdag og søndag 1. og 2. august holdtes stevne hvor venner fra Drammen og endel Vestfoldbyer og bygder var møtt fram på Klavenes gård ved Nykirke stasjon. Møtene ble holdt på en låve og mange var møtt fram. Mange ufrelste ungdommer kom også og hørte ordet.

Av predikende brødre var Thor Sørlie, Reidar Simonsen, Arne Dahl, A. Isaksen, Hans Utne m. fl. kommet.

Stevnet var meget godt og utbyttet var åndelig sett stort. Særlig samalemøtene mellom brødre fra forskjellige steder var givende, skriver det.

En sjel overga seg til Gud.

På pilgrimsferden.

Fra Rygge fikk jeg sitte på med en bil fra Sarpsborg hjem og da det regnet var det bra å slippe å sykle. Kom tidsnok hjem på mandag så jeg rakk å lese noe korrektur på »De frie venner» og delta i predikantmøte hos pastor Imrik. Denne gang innledet forstander Axel Nilssen: Hvordan skal vi få varig vekkelse i menighetene? Mange interessante og lærerike ting kom fram, både i innledningen og samtalen etterpå.

Søndag 9. august talte jeg i »Fyladelfia» både formiddag og ettermiddag. Br. Alf Thorstensen talte i Misjonshuset.

Lørdag 15. august begynte stevne i Misjonshuset. Både lørdag og søndag var det mange folk. Søndag kveld helt overfylt.

Br. Fjeld og søster Astrid Schie stanset noen dager etter stevnet og deltok i misjonsmøte hos Peder Haugen på mandag. Fjeld deltok også i misjonsmøte hjemme hos oss onsdag. Torsdag reiste han til Tune og blir antakelig der noen møter.

Br. Alf Thorstensen er no kommet til Sarpsborg og hvis Herren legger det tilrette for ham stanser han her en tid etter som Gud legger det tilrette.

No kommer høsten og kveldene blir mørkere. Det blir lettere å samle folk til møter igjen. Må Gud få møte alle sine barn og vekkelse bryte ut. Han er trofast. G. I.

Stevne i Misjonshuset, Sarpsborg.

Velkomstmøte lørdag var godt besøkt. Br. Fjeld talte og etter noen vitnesbyrd sluttet denne stund med bønnemøte.

Søndag formiddag var det kommet tilreisende fra flere steder. Fra Rygge, Fredrikstad, Varteig og stedene omkring Sarpsborg. Ja, helt fra Hobøl var det kommet noen. Av predikende brødre var møtt fram foruten misjonær Fjeld, Andreasen, Trygve Lie, Bustgård og flere. Søster Astrid Schie kom også og deltok. Ryggemusikken spilte og sang hele dagen til stor oppmuntring og velsignelse.

Alle møtene var godt besøkt. På kveldsmøtet var lokalet helt pakkfullt.

En hel skare av vitner opphøyet

Herrens navn og Gud var nær og velsignet.

Vi skiltes med takk til Gud og med ønske om å samles i himmelen.

En deltaker.

En hilsen fra feltet.

Etter at evangelist O. Karlsen hadde besøkt sitt gamle felt på forskjellige steder, så fikk jeg brev fra ham, da han var i Enningdalen. Bl. a. forteller han om en rik inngang han fikk blant vennene der.

Baptistene opplot med all villighet sitt prektige lokale — «Betania» — for ham og fikk han ved Guds nåde så ut det gode budskap — frelsen i Jesus Kristus — til folket, og dette ble mottat med glede og fryd, sier br. Karlsen.

Etter denne reise kom br. Karlsen til Fredrikstad og så slo undertegnede følge med ham over Oslo til Ullensaker. Steg av toget ved Kløfta st. En sønn av skredderm. K. Böhler, Tveter, møtte oss og ledsaget oss til sine foreldre, hvor vi ble mottatt mel all kjærlighet og omhu.

I dette hjem har br. Karlsen hatt sitt «Betania-hjem» i mange år, når han har vært på disse kanter, og vanket blant vennene deromkring siden 1906. Han kunne fortelle herlige og salige minner fra tider til tider i denne bygd og omegn med vekkelse, frelse, helbredelse og dåp i vann og ånd.

Det var velsignede møter Herren ga oss i Ullensaker denne gang også. På første møte overga en sjel seg til Gud og der var overstrømmende glede og fryd. Det var åpent for br. Karlsen å tale Guds ord og vennene gledet seg ved sannheten som ble båret fram i ånds og krafts bevis.

Vårt herberge var hos den elskelige familien Böhler, hvor vi der erfarte og fikk velsignelse både til kropp og sjel fra 14. til 21. juli.

Fra «Betel», Dal st., var der kommen telefon om å komme dit og at vi var velkommen og dette fikk vi erfare i sannhet. Det ble gitt br. Karlsen en opplatt dør i ordet og Herrens nærhet var merkelig iblant oss. Det var dyrebart å få hilse på vennene der. Fra Jessheim kom 5 stykker syklende den lange veg og deltok med sang og vitnesbyrd på siste møte, søndag 26 juli kl. 5 etterm.

Deltok i 3 møter på «Arken, Eidsvoll, hvor br. Ludv. Furulund er den ledende. Det er en god forsamling, hvor flere i det seinere har overgitt seg til Gud. Det var herlige møter også der. Br. Karlsen var like illfull med sitt budskap. Siste møte der ovennevnte søndag kl. 8. Vennene fra Jessheim som var på Betel, Dal, møtte opp og var lykkelige og glade og dro om natten fornøyd og tilfreds hjem igjen etter den lange tur. Ja, de ble i sannhet ikke skuffet. En god ånd hvilte over møtet. Sang og vitnesbyrd av flere. Meget folk var møtt fram. Himmels klokkeklang i mange hjerter og der var stor glede og takksigelse til Herren.

Da min tid var innskrenket og kontorarbeid lå foran meg måtte vi forlate vennene med et hjertelig takk til de venner vi fikk være sammen med både ved Kløfta, Dal og Arken.

Takk for all broderlighet og kjærlighet som bevistes mot br. Karlsen og meg. Gud velsigne og bevare eder alle.

Snart kommer Jesus. Da møtes vi for aldri mer å skilles.

Eders i Jesus lykkelige bror —

Ludv. J. Hystad.

Trara pr. Fredrikstad.

Bønn i Jesu navn.

I har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt eder, og jeg har satt eder til å gå ut og bære frukt, frukt som varer, forat Faderen skal gi eder alt det I ber ham om i mitt navn. (Joh. 15, 16).

Alt det I ber Faderen om, skal han gi eder i mitt navn. (Joh. 16, 23). Dyrebare løfter fra vår frelser Jesus Kristus, som viser oss vegen hvorledes våre bønner kan bli hørt og besvart fra den levende Gud. Da vi altså, brødre, i Jesu blod har frimodighet til å gå in i helligdommen, som han har innvidd oss en ny og levende veg til gjennom forhenget, det er hans kjød, og da vi har en stor prest over Guds hus, så la oss tre fram med sanntru hjerte i troens fulle visshet, og rensset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legeme med rent vann. (Hebr. 10, 19—23).

For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medynk med våre skrupeligheter, men en sådan som

er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd. La oss derfor tre fram med frimodighet for nådens trone, for at vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid. (Hebr. 4, 15—16). Ikke så underlig at Jesus oppmuntret sine disiple: Be, og I skal få, forat eders glede kan bli fullkommen!

Den som ber han får, og for den som banker på lukkes der opp. Gud være takk for sannheten av ordene: Den som ber han får, tenk så enkelt. Hva som helst I ber om i mitt navn, det vil jeg gjøre, forat Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. (Joh. 14, 13).

I Ap. Gj. 4, 13—23 leser vi om den motstand som reiste seg mot Peter og Johannes der førte til at rådet kalte dem inn og bød dem at de aldeles ikke skulle tale eller lære i Jesu navn, og i vers 24 leser vi hvorledes de samdrrektig løfter sin røst til Gud, og brakte saken inn for den almektige med en særlig bønn hvor det lyder i vers 29: Og no, Herre! hold øye med deres trusler, og gi dine tjenere å tale ditt ord med all frimodighet, idet du rekker din hånd ut til helbredelse og til tegn og undergjerninger ved din hellige tjener Jesu navn. Og da de hadde bedt, skjald det sted hvor de var samlet, og de ble alle fylt med den Hellig Ånd, og de talte Guds ord med frimodighet.

Herre lær oss å be til Faderen, troens bønn i Jesu navn.

Jens Fjeld.

Når er faren størst?

Når er en kristen mest tilbøyelig til å falle i søvn?

Når de timelige kår er lykkelige.

Så lenge du hadde daglig bekymringer å bære fram for Gud, var du ikke langt mer årvåken enn ellers?

En annen farlig tid er det når det går lett i åndelig henseende. Ingen fristelse er halvt så farlig som den ikke å fristes.

Den urolige sjel kan ikke sove; det er først når vi er fullkommen trygge og sikre at vi står i fare for å falle i søvn.

Pass på, du glade kristen! Vær så lykkelig du kan, men på vakt!

C. H. Spurgeon.

De frie venner i Norge.

En av de predikende brødre skriver bl. a.:

«Det var meget interessant å lese 1. hefte av «De frie venner». Om du hadde nedlagt et mere inngående arbeid på beskrivelsen av hver ting vilde det blitt den rene kirkehistorie. Men jeg forstår at du bare vil gi en kort oversikt.

Den er nøkternt framstilt så det blir nok et sant bilde av tingen så langt som man kan komme med en subjektiv bedømmelse.

Lykke til. Det blir ikke noe statistikk og greier, men en beretning om de faktiske forhold. Altså ingen reklame.»

Broderhilsen

T. S.

1. hefte kan bestilles i «Misjons-Røsten»s eksp. og koster kr. 1.00 + porto 14 øre.

Vekkelse i Congo.

I «Evangelie Härold» finner vi følgende:

Mektig åndsutgydelse — herlig vekkelse.

«Vi har fått oppleve herlige tider i Congo de siste måneder. En underbar åndsutgytelse fra himmelen har kommet. Skarer av svarte har blitt døpt i den Hellig-Ånd, Åndens gaver har blitt utdelt og mange, mange har blitt frelste.

Vi samledes til en bønneuke i Masisi i januar. Hva vi der fikk oppleve av velsignelser fra Herren er vanskelig å beskrive i ord. Siste møte varte i fem timer. Det var akkurat som et avslutningsmøte ved en konferanse eller bibelskole i «Filadelfia» i Stockholm. No var det ikke lenger «svart» og «hvit», alle var vi ett i Kristus og jublet over samme frelse.

Vi kan ikke uttrykke vår taknemlighet til Gud for hva han har gjort. Dager av kamp, nød og arbeid ligger bak, men når Herren kommer og utfører sitt verk glemmes så lett alt som har vært tungt. Takk og lov!

Jeg er grenseløs takknemlig og glad for at jeg fikk oppleve dette i Congo. Og flere med meg sier det samme. For hva som no har skjedd har ikke hendt før. Det er noe nytt. Pris skje Gud! Og det er nettopp det som behøvdtes her, blant både svarte og hvite, for også misjonære-

Hvorledes menigheten skal behandle sin predikant.

(Forts. fra 1ste side)

Menigheten bør slå ring om sin forstander. Ikke bare bør predikanten våke over menigheten, men også menigheten bør våke over sin predikant. Våke over ham med omhyggelig omhu og våken kjærlighet og huske på at han er en gave fra Gud til dem og som de plikter å ta vare på. De bør gjensidig støtte, respektere og elske hverandre. Når urostiftere og partimakere begynner sitt verk i forsamlingen så bør de slå ring om sin forstander med forbønn og be innerlig til Gud om å ødelegge Akitofels planer. Den beste måte å løse alle floker på og greie opp i de ting som er i urede, er å gjøre det til gjenstand for *bønn*. Og Gud skje lov og takk! også i dag kan vi be som David: Gjør Akitofels råd til dårskap o Gud! og Herren hører denne bønn og gir sine tjenere å tale Ordet med all frimodighet. Herren gir også i dag akt på sine tjenere og sier: «Rør ikke mine profeter og gjør ikke mine salvede noe ondt.» Hård straff vil ramme dem som gjør seg skyldig i en slik blodsynd. Det har ofte hendt at de grundig har fått brent skoene sine og selv dumpet ned i den grav som de grov for andre.

Enhver rettenkende kristen og menighetsmedlem bør ta avstand fra folk som driver propaganda mot menighetens ledende brødre, enten det nå er forstanderen eller noen av de eldste, eller som søker å motarbeide eller sverte menigheten på noen vis. Det er en dårlig fugl som skjemmer sin egen rede og et dårlig medlem

ne behøvde å bli fornyet, ja, Gud være takk! Han ser hva vi behøver.

På *alle* stasjonene på nordfeltet, Masisi, Pinga, Ntoto og Valikale har vi den underbareste åndsutgytelse. Meget kunne være å berette, men det får ikke plass i et kort brev.

Her i Congo har vi det godt og har alt hva vi behøver. Håper at dere der hjemme også har det like godt.»

Brevet er underskrevet av Anna Andersson som er utsendt av «Elimforsamlingen» i Borlänge. Det er jo fra de svenske misjonærers felt som denne berettelse er, men vi håper det går fram over hele Congo. Det er Gud som trenges over alt.

som sverter den menighet han står sluttet til og hvor han har lovt å stå last og brast og hvor han har motat så mange store velsignelser. Folk som sprer misfornøyelser og splittelsens ild omkring burde stemples og boikottes av alle oppriktige kristne, og man burde særlig gå av veien for folk som agiterer imot den stedlige predikant.

Paulus skriver noen alvorlige ord til menigheten i Korint og som vi burde legge oss på hjertet; og da særlig de som huser Herrens vitner og mottar dem i sine hjem: Når Timoteus kommer, da se til at han kan være hos eder uten frykt; ti han gjør Herrens gjerning som jeg. (1. Kor. 16, 10).

Uten frykt — skulle det behøves å minnes om dette i en Guds menighet? — At predikanten kan være hos dem uten frykt? Ja dessverre, det behøves nok. For det er med predikanten som med alle andre mennesker, han går i fare hvor han går.

Menighetene bør være oppmerksomme på hvor den bringer sine predikanter. Jeg sikter ikek no til logiets fortreffelighet, matstell, renslighet, hygge og komfort, enda også det har sin betydning, men som regel stiller ikke predikanten når det gjelder disse ting, større krav som andre mennesker og kanskje knapt nok det. De fleste av dem er takknemlig når de får alminnelig mat og stell, og skulle det finnes en eller annen som ikke er fornøyd med det, men som griner på nesen over det, så kan han reise hjem en stund å omvende seg litt å være still til han har lært litt mere virkelig kristendom og gudsfrykt med nøysomhet.

Det er altså ikke dette jeg sikter til, men først og fremst til det åndelige miljø og atmosfæren som han kommer inn i. At han der hvor han bor kan føle seg trygg og ikke komme i ulemper som hemmer hans virksomhet.

Han kan foreksempel bli puttet inn i et hjem hos noen kritiske og misfornøyde som lever i opposisjon imot menigheten og han risikerer der å bli ført inn i en propaganda og en innflytelse som ike er av det gode.

Han kan bli fullproppet med de ting som foregår i menigheten og er han ikke våken på dette punktet og isolert for sladder og propaganda — menighetspolitikk — jeg taler no

særlig til forholdsvis nyere vitner — så er det vanskelig annet enn at det kan innfluere på hans åndeliv og kanskje hans prekener med, og dette vil først og fremst gå ut over ham selv, for det fins nok av slike som vil sikte ham og som er skarpe nok til å bedømme hvor han har sin viten fra. Jeg vil si til deg som skal overta en menighet, enten du er gammel eller ung, gift eller ugift: Bland deg ikke inn i partivesenet og menighetspolitikken, stå for Gud alene og ta ikke parti for noen, men prek ordet og er de ikke fornøyd med det så kan du reise igjen, for da har du ikke noe der å gjøre.

Og enno verre ting er det at predikanten hos dem han bor hos eller andre i menigheten kan bli gjenstand for sladder og baktalelse og blir båret ut på baktalelsens vinger. Hans personlige vaner blir publisert og gjort om, hvormeget han spiser, hvor lenge han ligger om morgenen, o. s. v.

(Forts. i neste nr.)

„Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo og J. C. Løken.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostredet 9 B.

Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Drammen: Rackel Syvertsen, Asveien 19, Danvik.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Magnor: Einar Berger.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Råde: Harald Skovly.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser:

Evang. Henrik Eilertsen.

Sætre, Hurum: Eivind Jørgensen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømp: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingent betales til ovenstående kommisjonærer.